

Novell med tema pandemi

Jag kan andas ut nu. Det är sju minuter kvar tills klockan slår tre. Sju minuter kvar av lugn. Av frid, av ånger. Jag fortsätter tänka. Den slitna kroppen har slutat fungera, ögonlocken hänger tungt, men jag fortsätter tänka. Tänker på hur allting kommer börja om. Jag vet att det kommer börja om. Det bländande ljuset kommer blotta min svaghet och jag kommer behöva se dem. Gårdagens ansikten som skrek efter hjälp i dödens tystnad. Jag kommer se dem igen, men det vet dem inte. Döda kroppar vet ingenting.

De tända ljusen fyller restaurangen med liv. Du ler mot dina föräldrar när din mamma sträcker fram den mörkblåa asken, utan att kunna föreställa dig överraskningen som ligger inuti. Spänningen ligger lågt innan den ersätts av dina nära och käras fröjd. Samtidigt ser du ner mot den svarta bilnyckeln som kramas hårt av dina händer.

Det gnisslande ljudet från sängen bryter tystnaden i sovrummet när jag ställer mig upp. Stegen ekar efter fötterna som drar min själlösa kropp mot köket. En tung gäspning kommer ur mig innan jag sätter på kaffemaskinen. Jag kollar ut genom fönstret med halvslutna ögon, ser hur den mörka natten slukar upp allt levande. Med ens fylls jag själv av liv. Det uppfriskande kaffet blir min frukost och jag går mot dörren. Innan den stängs bakom mig ser jag till att allting är med. Det är först nu som jag minns vilken dag det är. Minnen kryper fram när jag står lamslagen framför min bil. Tanken förföljer mig. In genom framdörren och ut längs den tomma motorvägen. Den bildar en klump i halsen. En klump av ångest.

När jag kommer fram till den vita byggnaden parkerar jag på samma plats. Jag kliver ut genom bildörren och blir stående i hörnet på den vidsträckta parkeringen. Mitt inre föreställer sig ett annorlunda liv. Ett liv där gatorna runt byggnaden är fyllda av människor. Jag kan se hur de pratar med varandra. Jag kan känna hur de tunga påsarna skaver handflatan. En rysning går genom kroppen när verkligheten slår tillbaka. Med en gång minns jag var människorna är och börjar skynda mig mot ingången.

Efter kvällens firande skiljs ni åt. Du rör dig långsamt genom de folkfyllda gatorna. Nästan som att du drar ut på tiden för att hinna tänka. På den motstående gatan ser du puben med den röda fasaden. Du ser hur ljusslingor

lyser upp det breda fönstret. Inuti lokalen på andra sidan pratar de upprymda gestalterna i mun på varandra innan de tar paus för att dricka. Människor precis som du, som än lever i en värld utan bekymmer.

Det klickande ljudet av alla lampor som tänds. Lukten av sterilt som döljer det döda. Alla intryck gör att jag inte kan tänka klart. Gamla minnen tränger sig genom min mask, kväver det liv som finns kvar. Under kampen mot min utmattning rör jag mig från sal till sal som en orm. Jag ser till att ena personen är kvar vid liv innan jag går bort till nästa. Det är som att alla rutiner har karvats in i min hud, in i det som finns kvar av mig. På samma gång är det min förmåga att minnas som skiljer mig från de döda. Jag vet vad jag behöver göra. Döda kroppar vet ingenting.

När du kommer hem till din lägenhet möts du av ett tomrum. Ensamhet. Du sätter på teven för att söka efter tillvaro. Nyheterna dyker upp på den stora skärmen och du släpper hastigt taget om fjärrkontrollen. Den korta rubriken ger maggropen en brännande känsla. Du känner hur den sprids, hur den får hela kroppen att stelna till. Samtidigt som förnimmelsen tar över läser du om orden; Ett Nytt Virus Har Hittats.